

Er det bra å ombestemme seg?

I tilfelle ja, hvor mye og hvor ofte kan man egentlig ombestemme seg, og samtidig være med på å gjøre gode beslutninger.

Store planer, som ser langt fremover, blir oppfattet som noe positivt.

Det er noe visjonært over det.

Noe storslagent.

Noe som kan bli en del av historien.

Det som er vanskelig, er å treffe.

Å kunne forutse hva byen trenger om 10, 20, 30 år.

For vi vet ikke noe om hvilke innovasjoner som kommer.

Vi vet ikke hvordan de vil forandre samfunnet vårt.

På 80-tallet, kom Tilbake til fremtiden-filmene med Michael J. Fox i hovedrollen.

I film nummer to reiser han inn i fremtiden, og kommer til 21. oktober 2015.

Der er det flyvende biler og rullebrett, selvtørkende klær (som takket være nanoteknologi snart kan bli en realitet).

Værmeldingene kan si på sekundet når det begynner å regne.

Men når Marty Mcfly, som er hovedpersonen, skal ta en telefon, løper han rett inn i nærmeste telefonkiosk.

Men store tanker og lange perspektiver vil vi ha.

Hva gjør vi da når verden forandrer seg raskere enn vi hadde tenkt?

Vi klarer fint å håndtere at mobiltelefonen utkonkurrerer telefonkiosken.

Jeg tror også at vi finner løsninger på at plast, som har revolusjonert samfunnet vårt, er blitt ett av våre største problemer.

Vi trenger kanskje ikke å ombestemme oss.

Fordi vi opplever at utvikling og innovasjoner skaper forbedringer.

Da går vi videre.

Da ombestemmer vi oss ikke.

For å utvikle et godt bymiljø, ta vare på den byen vi er glad i, må vi noen ganger ombestemme oss.

Dagens trondhjemmere skylder en stor takk til dem som fikk byens politikere til å ombestemme seg og ikke bygge motorvei over Bakklandet likevel.

Det satt langt inne.

For det å være bestemt, blir regnet som en god egenskap.

Da er du til å stole på, forutsigbar, fast, rasjonell.

Det reflekterer noe trygt og stabilt.

Det motsatte er å vingle, vise usikkerhet,
ikke vite hva man vil, være lunefull, være flip-flopper.
Det blir oppfattet som utrygt og useriøst.
Det er å følge flokken, ikke lede.

Derfor er det å ombestemme seg noe skummelt innenfor politikken.
Noe som mange er redd for.

Jeg tror det er overdrevent.
Ikke fordi jeg er spesielt for populisme og inkonsekvens.
Men fordi jeg tror det er nødvendig - det er dessuten menneskelig -
for å gjøre det som er rett.

En av mine favorittlektninger har nettopp levert mastergradsoppgave i statsvitenskap.
Om ekspertstyre.
Hun har funnet mange holdepunkter for at eksperter er bra for styringen av samfunnet. De er
kunnskapsbasert, har faglige standarder og er forutsigbare og etterprøvbare.
De fremstår som overlegen den politiske forvirring og kunnskapsløshet.
Jeg må innrømme at jeg ble imponert over arbeidet.
Og når vi har diskutert oppgaven, har hun noen ganger satt meg fast ved hjelp av teorier og modeller.

Den eneste måten jeg kan sette fast henne på er med det uvitenskapelige spørsmålet:
Hva mener du er rett da?
Skal du ikke også som objektiv forsker skille mellom rett og galt?
Ikke bare relativisere alt.
Trumfkortet mitt er da å peke på forbindelsen fra ekspertstyre
til diktatur og fascisme.
Det fantes sikkert noen positive trekk ved Mussolinis fascist-styre,
men det kan ikke vurderes uten å skille mellom rett og galt.

Jeg har i mange år jobbet som journalist og kommentator.
Da kunne jeg mene noe nytt hver dag.
Hver dag kom det en ny avis, og
Hver dag var en ny mulighet til å mene noe.
Og hver dag hadde man et nytt beslutningsgrunnlag.
Da er det en viss fare for å møte seg selv i døra.

Men man kan alltid justere meningen sin slik at man havner på rett side av hva som er riktig og galt.

Slik kan man ikke operere som folkevalgt.
Man skal ha en profil, en tydelighet.
Å ombestemme seg er en måte å hoppe av på,
når resonnementet en har sluttet seg til tar en retning man ikke liker.
Det å ombestemme seg kan være nødvendig for å havne på rett side i spørsmålet om ting er rett eller
galt.

I Trondheim er det for få som ombestemmer seg.
Derfor blir det gjort valg som er feil for byen.
Byens sjel og identitet må alltid gå foran prestisjen.